

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) B. K., b) K. K., c) MUDr. J. B.**, všichni zastoupeni Mgr. Petrem Řehákem, advokátem, se sídlem Újezd 19, Praha 1 – Malá Strana, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného č. j. S-MHMP 270295/2011/OST/Go ze dne 21. 9. 2012, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **A.K.F., a.s.**, IČ 25606409, se sídlem Korunní 1171/79, Praha 3, zastoupené JUDr. Karlem Codlem, advokátem, se sídlem U Nikolajky 833/5, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně c) proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 A 166/2012 – 77 ze dne 13. 2. 2014, o návrhu žalobkyně c) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2014, č. j. 8 A 166/2012 – 77, **se zamítá.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 18. 2. 2011, č. j. P10-011173/2011, Úřad městské části Praha 10 – odbor stavební, na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení – společnosti A.K.F., a.s. – rozhodl o umístění stavby „Novostavba bytového domu včetně přípojky vody, kanalizace, elektro, elektronické komunikační sítě, zpevněných ploch, oplocení a zařízení staveniště Praha 10 – Vinohrady, ul. Hradešínská“ na pozemcích parc. č. 3261/1, 3261/2, 3262/1, 3262/2, 4245/3 v katastrálním území Vinohrady. Současně stanovil podmínky pro umístění stavby a projektovou přípravu stavby a rozhodl o námitkách žalobců a dalších účastníků správního řízení.

Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2012, č. j. S-MHMP 270295/2011/OST/Go (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobců a dalších účastníků správního řízení a potvrdil rozhodnutí o umístění stavby. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci a další účastníci řízení o kasační stížnosti dne 3. 12. 2012 správní žalobu, ve které se domáhali zrušení napadeného rozhodnutí a navrhli odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí do doby rozhodnutí o podané žalobě.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) nejprve usnesením ze dne 2. 1. 2014, č. j. 8 A 166/2012 – 31, přiznal žalobě odkladný účinek z důvodu ochrany památkové zóny nacházející se v dotčeném území, jakožto důležitého veřejného zájmu a meritorně rozsudkem ze dne 13. 2. 2014, č. j. 8 A 166/2012 – 77 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu proti napadenému rozhodnutí jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané **kasační stížnosti** směřující proti napadenému rozsudku, žalobkyně c) (dále jen „stěžovatelka“) mimo jiné navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti **odkladný účinek**. Tento návrh odůvodnila reálnou hrozbou, že následné územní řízení o umístění stavby povede k podstatné úpravě projektu směrem k parametrům obvyklým ve vilové zástavbě, a že její vlastnické právo a pohoda bydlení budou umístěním stavby neodvratně zasaženy. Následkem napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí pak bude také nenávratně poškozen veřejný zájem na památkové ochraně lokality. Dále uvedla, že odkladný účinek bude znamenat pro žalovaného relativně menší újmu spočívající v nutnosti vyčkat rozhodnutí zdejšího soudu s tím, že tato újma je nepoměrně méně závažná než újma, která jí hrozí umístěním developerského projektu a následnou stavbou do bezprostřední blízkosti její nemovitosti a nemovitostí dalších účastníků řízení o kasační stížnosti. Navíc přiznání odkladného účinku pak chrání i zájem osoby zúčastněné na řízení, jelikož se nevystavuje riziku dodatečného zrušení rozhodnutí o umístění stavby. Stěžovatelka má za to, že by měl zdejší soud udržet *status quo* mezi účastníky řízení a měl by navázat na předchozí usnesení městského soudu o přiznání odkladného účinku žalobě.

Z vyjádření osoby zúčastněné na řízení ke kasační stížnosti stran návrhu na odkladný účinek vyplývá, že tato osoba má za to, že v daném případě není dán žádný důvod pro přiznání odkladného účinku a žádá, aby zdejší soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

Z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti stran návrhu na odkladný účinek vyplývá, že žalovaný neshledává žádný závažný důvod ani nezjistil nové skutečnosti, na základě kterých by měl zdejší soud návrhu na přiznání odkladného účinku vyhovět a nespátřuje možnost vzniku nenahraditelné újmy, která by stěžovateli hrozila. Dále je také přesvědčen, že ve prospěch stěžovatelky nese svědčí žádný důležitý veřejný zájem a naopak by se přiznání odkladného účinku mohlo dotknout nepřiměřeným způsobem práv třetích osob, v tomto případě osoby zúčastněné na řízení. Žalovaný rovněž konstatuje, že územní rozhodnutí není rozhodnutím povolujícím realizovat stavbu, ale toliko rozhodnutím opravňujícím navrhovatele stavbu vyprojektovat, a že vydáním rozhodnutí o umístění stavby ještě nemůže stěžovatelce vzniknout závažná újma. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá oprávnění k vlastní stavební činnosti, to bude založeno teprve stavebním povolením. Návrh stěžovatelky tak pomíjí skutečnost, že k případné nenahraditelné újmě by mohlo dojít až na základě stavebního povolení. Žalovaný tedy navrhuje, aby zdejší soud návrh na odkladný účinek zamítl jako nedůvodný.

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě*

odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“

Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by, s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele, mohl výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí vést k velmi závažným až nevratným následkům.

Taková situace v projednávané věci nenastala. Dle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) rozhodnutí o umístění stavby „*vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu*“; naproti tomu ustanovení § 108 a násl. stavebního zákona upravuje stavební řízení, jehož výsledky se promítají do stavebního povolení, jež vymezuje samotnou realizaci stavby (faktickou zásahovou činnost stavebníka). Jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů: „*povaha rozhodnutí o umístění stavby vylučuje obecně možnost přivodit újmu předpokládanou ustanovením § 73 odst. 2 s. ř. s., tj. újmu, kterou by bylo lze kvalifikovat jako nenahraditelnou* (pozn.: po novele s. ř. s. – nepoměrně větší újmu, než jaká jejím přiznáním může vzniknout jiným osobám), *neboť toto rozhodnutí ještě nezakládá potenciálnímu stavebníkovi subjektivní právo stavět. Oprávnění stavebníka uskutečnit konkrétní stavbu (příp. změnu stavby) na konkrétním místě a za určitých podmínek je zřízeno až pravomocným stavebním povolením.*“ (viz usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2004, č. j. 57 Ca 14/2004 - 40; zveřejněno ve Sb. NSS 455/2005). Právě ve skutečnosti, že rozhodnutí o umístění stavby je pouze jedním z navazujících rozhodnutí, které je předpokladem pro pozdější vydání stavebního povolení (jež může, ale také nemusí, vést v konečném důsledku až ke kolaudačnímu souhlasu a ke kýženému užívání stavby), a jeho výsledkem tedy není oprávnění k reálnému stavebnímu zásahu do krajiny ve smyslu, jak se ho obává stěžovatelka, nýbrž toliko oprávnění navrhovatele (osoby zúčastněné na řízení) stavbu vyprojektovat, Nejvyšší správní soud shledává, že vedení řízení o vydání stavebního povolení (které může po nepřiznání odkladného účinku následovat) tedy nemůže pro stěžovatelku představovat újmu, která by zakládala důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 As 61/2014 - 40).

V tomto navazujícím řízení o vydání stavebního povolení totiž stěžovatelka (a také žalobci a) a b)) budou mít postavení účastníka řízení a z něj plynoucí práva, včetně možnosti podávání námitek, odvolání a v konečném důsledku i aktivní legitimaci k podání žaloby ve správním soudnictví, včetně návrhu na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že až do právní moci rozhodnutí o vydání stavebního povolení nemůže k žádné stavební činnosti na dotčených nemovitostech dojít.

Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek ani napadané rozhodnutí tak stěžovatelku nikterak neovlivňují v možnosti užívat její nemovitosti dotčené záměrem, tato rozhodnutí nevedou k faktické (a nenávratné) úpravě parametrů vilové zástavby,

a její vlastnické právo a pohoda bydlení nebudou rozhodnutím o umístění stavby neodvratně zasaženy. Nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak nemůže z povahy rozhodnutí o umístění stavby vést ani k nenávratnému poškození veřejného zájmu na památkové ochraně lokality ze stejných důvodů, které zdejší soud uvedl výše. Sama stěžovatelka v kasační stížnosti pak této argumentaci přisvědčuje tvrzením, že až samotná stavba umístěná do bezprostřední blízkosti její nemovitosti může deklarovanou újmu způsobit. Faktické provedení (realizace) této stavby však není výsledkem posuzovaného správního řízení.

K tvrzení stěžovatelky, že by přiznání odkladného účinku chránilo také zájmy osoby zúčastněné na řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato osoba sama navrhla návrhu na přiznání odkladného účinku nevyhovět, tudíž sama na sebe bere veškerou ekonomickou odpovědnost stran možných nákladů souvisejících s případnou její žádostí o vydání stavebního povolení, tedy nákladů vynaložených do meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti.

K tvrzení stěžovatelky ohledně zachování *status quo* mezi účastníky řízení, Nejvyšší správní soud opětovně uvádí, že vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku přichází do úvahy pouze ve výjimečných situacích, které mají zabránit velmi závažným až nevratným následkům; tedy, že tento institut ze své podstaty nemůže chránit jen a pouze status quo, které je navíc toliko jedné straně ku prospěchu.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka netvrdila a neprokázala, že by výkon či jiné právní následky napadeného rozhodnutí pro ni mohly znamenat nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a která je nezbytným předpokladem pro přiznání odkladného účinku (viz také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 51/2011 – 54). V případě stěžovatelky tak nejsou splněny podmínky obsažené v § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., a proto Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud nikterak nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu